

[FRASES]

«La televisió fa la mateixa feina que en altres temps ha fet la religió: crear conformitats. Hem canviat de droga, amb la diferència que la primera és més adusta i la segona més atractiva. S'explica que aquesta hagi fet «forat» molt de pressa, en pocs anys, quan l'Església ha necessitat segles».

Manuel de Pedrolo, a *Diari* 1987

«Si el reporter ha matat la nostra imaginació amb la seva veritat, també amenaça la nostra vida amb les seves mentides».

Karl Kraus, assagista i escriptor.

«Per què el govern socialista i el president Maragall ens anuncien que continuaran amb el desmantellament del model nacional de mitjans públics? Per què prefereixen desmantellar-lo, aprimar-lo, encongir-lo, que no pas fer-lo servir totalment i amb tota la potència al seu favor? La clau me la va donar un periodista de TV3 quan em comentava fa unes setmanes: «Desenganya't. Aquest govern no considerarà mai TV3 la seva».

Vicenç Villatoro, exdirector general de la CCRTV, en un article publicat al diari *Avui*.

«Personatges com la senyora Tura o la senyora Mayol no tenen perquè anar personalment als bordells. Això és propaganda peronista passada de voltes. Siguem seriosos. El senyor Clos sembla el presentador de continuïtat de BTB, és el que més surt en aquesta tele; el senyor Mascarell igual: es passa la vida fotografiant-se en comptes de fer la feina. Han de canviar moltes coses».

Fragment de l'entrevista al periodista Joaquim Roglan, publicada a *Comunicació21.com*.

«Un periodista es converteix a si mateix en l'heroi de la història. Un reporter, en canvi, és només un testimoni».

Declaració del personatge Jim Cleary, a la pel·lícula *Deadline USA* (Richard Brooks, 1952).

«L'11-M mostra que es pot fer bon periodisme digital».
«Els confidencials fan periodisme groc».

Títol i subtítol de l'entrevista concedida per Vicenç Partal, director de *Vilaweb*, a l'*Avui*, en commemoració dels deu anys del portal.

«Un bon Estatut del Periodista en unes redaccions dèbils tindria poques possibilitats de ser respectat. És per això que cal també regular la professió».

Enric Bastardes, secretari general de la Federació de Sindicats de Periodistes, en la presentació pública a Barcelona de l'Estatut del Periodista.

«Els opinadors han passat a voler ser, alhora, reflectors i miralls, és a dir encaminar els lectors cap a un determinat estat d'opinió i, al mateix temps, pretendre que allò recull la centralitat del que sent el país».

Francesc-Marc Álvaro, a l'acte de presentació del segon *Anuari de l'Opinió Publicada*, de la Fundació Centre Documentació Política.

«Una premsa lliure és la que publica el discurs d'un dictador sense que ho hagi de fer».

Laurence J. Peter

[EDITORIAL]

COMPTE ENRERE PER A L'APAGADA ANALÒGICA

El Govern ha presentat ja el seu pla d'implantació de la TDT, que inclou, tal i com es preveia, l'avançament oficial de l'anomenada apagada analògica d'entre un i dos anys respecte al 2010, data en què ho farà la resta de l'Estat. L'Executiu va argüir motius econòmics, però caldria consignar també com a avantatge de l'avançament que les cadenes en català (nacionals i de proximitat) tindran un temps de bestreta per poder quallar entre els espectadors, abans que arribi definitivament l'allau d'oferta estatal.

Ara bé, aquest avançament té un taló d'Aquiles: depèn en bona mesura de la bona voluntat que mostrin les televisions espanyoles per posar en marxa els seus nous canals digitals. L'èxit del pla català passa perquè els ciutadans facin acceleradament la conversió tecnològica de les seves llars (comprant decodificadors, nous aparells i/o modificant les antenes), cosa que només tindrà lloc si l'oferta de programes els resulta interessant. Si les televisions no aposten, moltes llars podrien esperar fins a l'últim moment (és a dir el 2010), per renovar o adaptar el seu equipament audiovisual.

Precisament Canal+ pot esdevenir el principal escull. Ara que passarà a emetre's en obert (ni que sigui amb qualsevol altre nom però aprofitant-ne la llicència), el canal pot voler exhaurir el termini de les seves emissions analògiques, ja que la TDT suposa una certa amenaça per a ofertes de pagament com Digital Plus, també del grup Prisa. No és previsible, doncs, que aquest canal actuï contra els interessos de Sogecable de perllongar fins allà on pugui un negoci que no ha satisfet com s'esperaven. Caldrà, per tant, intensificar les negociacions (sobretot amb Antena 3 i Tele 5) i afinar bé les campanyes ciutadanes perquè els catalans apostin per digitalitzar les seves cases. TVE, que ja ha anunciat estar llesta per emetre en digital 8 canals, pot ser un bon desllorador, que acabi de complementar una oferta prou interessant amb els 8 canals de la Corporació més quatre corresponents al múltiple privat d'àmbit nacional, a càrrec d'Emissions Digitals de Catalunya.

Al marge de l'avançament de l'apagada analògica, l'important és que s'obrirà una nova etapa de l'era audiovisual, cridada a trastocar en profunditat la percepció i l'ús que se'n fa del mitjà televisiu. Per a Catalunya és un moment decisiu. De la mateixa manera que la creació de la CCRTV va suposar un pas de gegant en la normalització del català, ara comença una nova era en la qual el país ha de tornar a demostrar que pot estar a l'alçada.

PRISA PREN ONA

Ha fet falta prop d'un any perquè l'anunci de Prisa de comprar Ona Catalana hagi rebut la benedicció

administrativa del Govern, cosa que dóna compte de la complexitat de la decisió que calia prendre. La notícia, tot i esperada, ha causat desànim entre sectors nacionalistes que confiaven en què la cadena pogués sobreviure sostinguda pel sector privat autòcton. En tot cas, quan es palesa el desinterès (històric, d'altra banda) del teixit econòmic

L'advent de la TDT suposa un moment decisiu per a Catalunya. Tal i com la creació de la CCRTV va permetre un pas de gegant en la normalització del català, ara comença una nova era en la qual el país ha de tornar a demostrar que pot estar a l'alçada.

català perquè el país tingui uns mitjans de comunicació propis potents, cal aleshores que l'àmbit de l'Administració prengui protagonisme. I no hauria d'importar tant qui ostenta la propietat d'un mitjà, si es té capacitat legislativa i executiva per garantir que els continguts que es transmeten s'adeqüen a una sèrie de requisits (llengua, quota mínima d'informació, limitacions contra els espais escombraries...).

El cas d'Ona permet especular també sobre els interessos divergents que mouen els dos principals socis del Govern: PSC i ERC. Mentre que als primers se'ls adjudica una aquiescència amb Prisa, als segons se'ls dibuixa com als porters contra la penetració del grup a Catalunya. El primer xoc entre aquests dos rols queda clar a favor de qui s'ha resolt. L'actuació arbitral (llegeixi's Consell Audiovisual de Catalunya) no ha estat exempta de polèmica, ja que el seu informe (vinculant) va ser criticat abans i tot de fer-se públic. El matx podria tenir aviat una segona edició, quan calgui definir què és Localia i fins on pot estendre's pel territori català. Les concessions de TDT local en tindran la paraula.

AMB ELS ULLS POSATS A CATALUNYA RÀDIO

Després de cinc mesos de negociació, els treballadors de Catalunya Ràdio han decidit iniciar un seguit d'aturades parcials per reclamar un augment de sou que els equipari als treballadors de la resta d'empreses de la CCRTV. La qüestió és espinosa ja que depenen de l'enfocament s'arriba a conclusions diferents. Si es té en compte cada sector separatament (ràdio i televisió), els salaris de les emissores de la Generalitat semblen més que competitius. Però si es considera que un periodista d'un mitjà públic, com a treballador, té una categoria

determinada dins dels convenis vigents al marge d'on presti els serveis, costaria aleshores molt més de justificar diferències.

Hi ha una dada, a més, a la qual val la pena fer-hi esment. Segons les estimacions del comitè, la tan polèmica equiparació només suposaria una despesa de 712.000 euros dins del pressupost total de 262 milions que té la CCRTV. Plantejat així no sembla res massa difícil d'assumir, tot i que segur que des de l'altra banda de la taula es podrien servir els números presentats de manera menys encoratjadora. En tot cas, i comprovant que el tema és prou sensible, es fa necessari tornar a la taula de negociació. El gest li correspon al director general de la Corporació, però els treballadors hauran d'atorgar-li temps i acceptar una negociació a llarg termini. En uns moments en què s'està replantejant el model de finançament de l'ens, les reivindicacions laborals poden desestabilitzar el debat negativament.

En aquest sentit, cal consignar que el director general de l'ens, Joan Majó, ha aconseguit sortir relativament indemne del conflicte. No es pot dir el mateix de la directora de Catalunya Ràdio, Montserrat Minobis, que té un front obert important amb els treballadors de la casa. La fuga d'estrelles tampoc ha ajudat precisament a estalviar-li crítiques per la seva gestió. De tota manera, fóra bo tenir en ment que Catalunya Ràdio, malgrat els canvis executats aquesta temporada, ha aconseguit mantenir la seva audiència i s'ha conjurat la por que un daltabaix liquidés la bona feina realitzada per les emissores de la Generalitat al llarg de la seva història.

Això no obsta perquè hi hagi preocupació per al futur immediat de Catalunya Ràdio. El patrimoni aconseguit és molt important i convé no posar-lo en compromís ni prendre accions que puguin dilatar-lo.

Si una oferta privada com Rac-1 es va fent un lloc sense que sigui a costa dels oients de Catalunya Ràdio, serà un símptoma prou clar que s'afiança el nombre de seguidors de la ràdio en català.

La nova temporada arrenca amb algunes pèrdues notables (Toni Clapés) i algun fitxatge també rellevant (Bernat Soler). Allò important, més enllà de la política de noms, és que les emissores de la Generalitat mantinguin l'arrelament que s'han guanyat arreu del territori. Si, mentrestant, una oferta privada com Rac-1 es va fent un lloc sense que sigui a costa dels oients de Catalunya Ràdio, serà un símptoma prou clar que s'afiança el nombre de seguidors de la ràdio en català.